

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **Mgr. M. H.**, bytem, zastoupen Mgr. Martinou Závodnou, advokátkou, se sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2016, č. j. KUJI 375/2016, sp. zn. OOSČ 1039/2015 OOSC/347/JN,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 26. 1. 2016 podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2016, č. j. KUJI 375/2016, sp. zn. OOSČ 1039/2015 OOSC/347/JN (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 22. 10. 2015, č. j. DOP/37121/2015/5263/2015-juran (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl dopustit tím, že dne 19. 9. 2015 v 15:21 hod. jako řidič motorového vozidla tov. zn., na dálnici D1, v úseku 130 km směrem na Brno, překročil nejvyšší dovolenou rychlost 130 km/hod., když mu byla rychloměrem naměřena rychlost 211 km/hod., čímž při zohlednění odchylky měřicího zařízení překročil nejvyšší dovolenou

rychlost na daném úseku pozemní komunikace nejméně o 74 km/hod. Za spáchání tohoto přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 7.000,- Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu šest měsíců, ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí, a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

II. Napadené rozhodnutí

Žalovaný nejprve v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, přičemž v této souvislosti sdělil, že na základě přezkoumání prvostupňového rozhodnutí dospěl k závěru, že bylo vydáno v souladu se zákonem. Konkrétně uvedl, že prvostupňový správní orgán zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to s odkazem na obsah spisového materiálu, resp. oznámení přestupku, ověřovací list použitého rychloměru AD9C a výstupní fotodokumentaci. Z jejich obsahu je dle názoru žalovaného patrné, že žalobce svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty uvedeného přestupku. Následně se již žalovaný zabýval posouzením odvolací námitky žalobce, a to vůči tomu, že bylo provedeno ústní jednání v jeho nepřítomnosti, přestože se z účasti na něm náležitě omluvil. K tomu žalovaný v první řadě uvedl, že je na posouzení správního orgánu, zda omluvu účastníka řízení bude považovat za náležitou či nikoliv, a to s ohledem na skutečnost, že příslušná právní úprava nekonkretizuje, jak by měla náležitá omluva vypadat. V této souvislosti poté vycházel ze skutkových okolností, kdy žalobce převzal dne 5. 10. 2015 předvolání, ve kterém byl poučen, že lze provést ústní jednání v jeho nepřítomnosti, pakliže se nedostaví bez náležité omluvy, jak stanovuje ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o přestupcích“). Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce se omluvil z jednání z důvodu plánované pracovní cesty, která mu byla známa nejpozději ode dne 14. 9. 2015, a to v souvislosti s doručením pracovního e-mailu. Samotná omluva byla podána u prvostupňového správního orgánu faxem dne 21. 10. 2015, tedy den před konáním ústního jednání, přičemž byla tentýž den zaslána rovněž prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb. Na základě těchto skutečností dospěl žalovaný k názoru, že žalobce měl prvostupňový správní orgán vyrozumět o nemožnosti účastnit se ústního jednání bezodkladně poté, co se o dané překážce dozvěděl, nikoliv zasílat omluvu až den před konáním ústního jednání. K tomu doplnil, že žalobce odletěl na pracovní cestu již dne 20. 10. 2015, přičemž jím podepsané podání bylo zasláno faxem a poštou až dne 21. 10. 2015, což vyvolává pochybnosti, zda tvrzenou pracovní cestu skutečně absolvoval či nikoliv. S ohledem na tyto skutečnosti se žalovaný ztotožnil s právním názorem prvostupňového správního orgánu a podané odvolání zamítl.

III. Žaloba

Argumentace žalobce se zaměřuje převážně na námitku směřující vůči procesnímu postupu prvostupňového správního orgánu, který provedl ústní jednání v jeho nepřítomnosti, přestože se z účasti na něm řádně omluvil. Tento nedostatek, který dle názoru žalobce měl za následek nesprávné zjištění skutkového stavu a vydání nezákonného rozhodnutí, nebyl poté zhojen ani v rámci vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce v této souvislosti uvedl, že jeho omluva byla v souladu se zákonem náležitá, neboť jako důvod uváděl plánovanou několikadenní pracovní cestu v zahraničí, a to v době trvání od 20. 10. 2015 do 25. 10. 2015, což bylo doloženo elektronickou letenkou. K doručení dané omluvy

zaslané faxem došlo na straně prvostupňového správního orgánu dne 21. 10. 2015, tedy den před konáním ústního jednání. Její odeslání zajistila kolegyně žalobce, která rovněž zaslala stejnopis omluvy s přiloženou letenkou prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, a to za účelem doplnění podání dle ust. § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“). Forma faxové zprávy byla dle tvrzení žalobce zvolena z důvodu možnosti prokázání přijetí zprávy ze strany příjemce. Pokud se tedy prvostupňový správní orgán omluvou žalobce vůbec nezabýval, postupoval dle jeho názoru v rozporu se zákonem, čímž mu znemožnil realizaci práva obviněného na účast na ústním projednání přestupku. Žalobce poté považuje za nesprávné, pokud žalovaný k jeho tíži vycházel z tvrzení pracovnice prvostupňového správního orgánu, že převzala faxovou zprávu z čísla použitého žalobcem, ale kdyby se jednalo o standardní podání, tak by jej předala na podatelnu. Proto nevyloučila, že se mohlo jednat pouze o čisté listy papíru nebo reklamní materiál. Dle názoru žalobce z toho nelze dovozovat, že jeho omluva nebyla řádně doručena, ale že faxová služba prvostupňového správního orgánu nefunguje tak, jak by měla. Z těchto důvodů tedy konstatoval, že jeho omluva byla prokazatelně doručena den před konáním ústního jednání a měla být prvostupňovým správním orgánem zohledněna.

Následně žalobce poukázal na skutečnost, že v rámci předvolání k ústnímu jednání nebyl poučen o tom, že jeho omluva musí být nejen náležitá, jak stanoví explicitně příslušná právní úprava, ale také bezodkladná, jakmile se dozví o překážce, která mu brání v účasti na ústním jednání. Dle jeho názoru žalovaný postupoval nesprávně, pokud nezohlednil podanou omluvu s odkazem na nesplnění podmínky bezodkladnosti. Žalobce totiž zvažoval, zda se bude účastnit ústního jednání nebo důležité pracovní cesty v zahraničí, na kterou místo něj mohl potenciálně odcestovat jeho kolega JUDr. A. C. Ten však nakonec nebyl schopen pracovní cestu absolvovat a žalobci nezbývalo než zaslat prvostupňovému správnímu orgánu omluvu z účasti na ústním jednání. Dle názoru žalobce tak byla splněna podmínka včasnosti omluvy, která je v projednávané věci rozhodující. Současně s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu akcentoval, že se z jeho strany jednalo o první omluvu, z legitimního důvodu, a to za situace, kdy zbývalo 11 měsíců do uplynutí roční lhůty k projednání přestupku. Případné pochybení pracovnice prvostupňového správního orgánu ve vztahu k přijetí omluvy formou faxové zprávy poté mělo být v souladu se zásadou presumpce neviny napraveno v rámci autoremedury či přezkumné činnosti žalovaného. Správní orgány však svým postupem dle názoru žalobce naopak zasáhly do jeho práva na spravedlivý proces, resp. práva na obhajobu, protože by napadené rozhodnutí mělo být zrušeno ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Závěrem poté formuloval další žalobní námitku, kterou zpochybnil, že byl řidičem měřeného vozidla. K tomu doplnil, že je pouze jednatelem společnosti, která je vlastníkem vozidla, ale jeho řidičem byla v době spáchání přestupku jiná osoba, která byla policisty na místě rovněž legitimována. Ze shora uvedených důvodů tak žalobce navrhl, aby krajský soud prvostupňové a napadené rozhodnutí zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že se již zabýval námitkou žalobce ohledně konání ústního jednání v jeho nepřítomnosti v napadeném rozhodnutí, na které odkazuje. Ve vztahu k druhé námitce žalobce, že nebyl řidičem měřeného vozidla, žalovaný sdělil, že

nebyla nijak blíže vymezena, a proto se k ní nemůže vyjádřit. Závěrem svého vyjádření zrekapituloval s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že omluva z ústního jednání musí splňovat určité náležitosti, mezi které patří také včasnost, resp. bezodkladnost jejího uplatnění. Žalovaný poté nepovažuje za bezodkladnou omluvu žalobce, kterou za něj učinila ve vztahu k prvostupňovému správnímu orgánu jiná osoba až den před konáním ústního jednání, a to z důvodu dlouhodobě plánované pracovní cesty. K tomu žalovaný doplnil, že se lze podívat nad skutečností, že daná omluva byla zaslána až v době, kdy byl žalobce v zahraničí. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

V. Průběh správního řízení

Z obsahu oznámení přestupku ze dne 19. 9. 2015 je zřejmé, že téhož dne bylo policejní hlídkou prováděno měření rychlosti na 130 km dálnice D1 ve směru na Brno, přičemž byla v této souvislosti u vozidla žalobce naměřena rychlost 211 km/hod. V rámci následné silniční kontroly proběhla legitimace řidiče, který byl jako žalobce ztotožněn. Současně byla policejní hlídkou zaznamenána jména dvou spolucestujících, a to T. H., nar. a P. K., nar. Ve správním spisu je založen ověřovací list k rychloměru AD9C, výr. číslo měřidla 05/0152. s platností do 18. 11. 2015. Na základě tohoto oznámení bylo zahájeno řízení ve věci podezření ze spáchání výše uvedeného přestupku a žalobce byl prvostupňovým správním orgánem předvolán k ústnímu jednání na den 22. 10. 2015. Součástí předvolání bylo rovněž poučení, že v případě nemožnosti účastnit se ze závažných důvodů ústního jednání, je povinností žalobce bezodkladně se omluvit, a to s uvedením a doložením důvodů. Následně proběhlo ústní projednání přestupku, ke kterému se žalobce nedostavil. Žalovaný tak provedl dokazování listinami ze spisu a konstatoval, že nebude dále doplňováno.

Stejného dne poté došlo k vydání prvostupňového rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání o přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, přičemž mu byla uložena pokuta 7.000,- Kč, zákaz řízení motorových vozidel na šest měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Prvostupňový správní orgán v rámci odůvodnění uvedl, že skutkový stav věci je dostatečně prokázán obsahem spisového materiálu, který je v tomto ohledu tvořen zejména oznámením přestupku, výstupní fotodokumentací z použitého rychloměru AD9C a jeho platným ověřovacím listem. Samotná fotodokumentace dle názoru prvostupňového správního orgánu umožňuje dostatečnou identifikaci měřeného vozidla a překročení nejvyšší dovolené rychlosti o nejméně 74 km/hod, což s ohledem na frekvencovanost provozu v místě spáchání přestupku zvyšuje riziko negativních důsledků pro ostatní účastníky silničního provozu, aniž by byly na straně žalobce shledány polehčující okolnosti. Následně prvostupňový správní orgán připomněl, že ústní jednání proběhlo v nepřítomnosti žalobce, neboť se k němu bez omluvy nedostavil, ač byl řádně předvolán a poučen. Ve vztahu k uložení sankce poukázal prvostupňový správní orgán na skutečnost, že žalobce se dopustil přestupku výrazným a úmyslným překročením rychlosti, čímž zejména v kontextu vysoké frekvencovanosti daného úseku dálnice D1 ohrozil ostatní účastníky silničního provozu. Kromě toho přihlédl k tomu, že žalobce má za poslední tři roky pouze jeden záznam o přestupku, přičemž nebyla jeho jednáním způsobena žádná škoda.

Z obsahu správního spisu je dále patrné, že v den vydání prvostupňového rozhodnutí, tedy 22. 10. 2015, byla prvostupňovému správnímu orgánu doručena poštovní zásilka ze strany žalobce, která obsahovala omluvu z ústního jednání, a to z důvodu pracovní cesty v zahraničí, včetně přiložené elektronické letenky. Prvostupňové rozhodnutí bylo poté napadeno odvoláním žalobce, který v něm namítal, že se z ústního jednání včas omluvil, a to zasláním faxové zprávy dne 21. 10. 2015, která byla k odvolání přiložena. Současně uvedl, že její stejnopis byl prvostupňovému správnímu orgánu téhož dne zaslán rovněž prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, což doložil kopií podacího lístku. Ke svému odvolání žalobce dále přiložil také elektronickou letenku, rezervaci a úhradu ubytování v hotelu a emailovou zprávu potvrzující jeho registraci na pracovní setkání v zahraničí. Na základě těchto skutečností poté navrhl, aby žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušil, neboť ústní jednání proběhlo v rozporu se zákonem v jeho nepřítomnosti. Ve spisu je dále v této souvislosti založen úřední záznam ze dne 25. 11. 2015, dle kterého dne 23. 11. 2015 proběhlo ze strany prvostupňového správního orgánu šetření u pracovnice obsluhující fax čísla 566521657 A. H. Ta k dotazu prvostupňového správního orgánu uvedla, že dle výpisu došlo dne 21. 10. 2015 z čísla 236045055 (*pozn.: číslo, ze kterého byla odeslána žalobcem doložená faxová zpráva obsahující omluvu z ústního jednání*) k doručení nějaké písemnosti. Současně však doplnila, že kdyby se jednalo o podání ke konkrétnímu spisu či adresované konkrétní osobě, pak by jej standardně předala na podatelnu. Dle jejího tvrzení se tak v daném případě nestalo, čímž nevylučuje, že byly z uvedeného čísla doručeny pouze čisté papíry nebo jiný reklamní materiál.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V první řadě krajský soud uvádí, že žalobce v žalobě formuloval dvě námitky, přičemž jedna z nich směřuje vůči procesnímu postupu prvostupňového správního orgánu, který provedl ústní jednání v jeho nepřítomnosti, přičemž tento postup byl následně napadeným rozhodnutím potvrzen. Druhá námitka dále zpochybňuje zjištěný skutkový stav věci, když žalobce tvrdí, že nebyl řidičem vozidla, prostřednictvím kterého došlo ke spáchání výše uvedeného přestupku. Krajský soud se tedy bude nejprve věnovat první z uvedených námitek, která dle jeho názoru úzce souvisí také s otázkou zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

VI. 1 Prvotní zrušující rozsudek a rozsudek Nejvyššího správního soudu

Soud nejprve ve věci rozhodl v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání. Po důkladném posouzení všech žalobních námitek dospěl krajský soud k závěru o důvodnosti žaloby.

Krajský soud se neztotožnil se závěrem žalovaného, že se prvostupňovému správnímu orgánu dostala omluva do dispozice až dne 22. 10. 2015, tedy až po vydání prvostupňového rozhodnutí. Žalobce ke svému odvolání přiložil jako důkaz listinu v podobě faxové zprávy se všemi náležitostmi, která prokazuje, že došlo k jejímu odeslání dne 21. 10. 2015 v 10:52 hod. Krajský soud v tomto ohledu dal za pravdu žalobci, že takto neurčité tvrzení není způsobilé zpochybnit jeho argumentaci, neboť odeslání faxové zprávy prokazatelně doložil, přičemž ta obsahuje nejen identifikační údaje žalobce, ale také číslo jednací. Stejně tak považuje krajský soud za logické zdůvodnění žalobce, že zvolil formu faxové zprávy s ohledem na posílení své důkazní situace, když je faxové číslo prvostupňového správního orgánu veřejně dostupné a správní řád takovou formu podání výslovně umožňuje. Tentýž den zaslaný stejnopis omluvy prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb lze poté přirozeně považovat za doplnění podání ve smyslu s ust. § 37 odst. 4 správního řádu.

Krajský soud tedy dospěl k závěru, že přestože měl být v tomto ohledu žalobce důslednější, resp. mohl s větším předstihem preventivně informovat prvostupňový správní orgán o možné účasti na pracovní cestě v době konání ústního jednání, měl žalovaný v rámci odvolacího řízení zohlednit zmíněné specifické okolnosti případu. V projednávané věci bylo podle názoru krajského soudu třeba v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu zohlednit ve prospěch žalobce zejména pořadí a obsah omluvy, popř. také stádium řízení, ve kterém byla uplatněna (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009 – 99). Ze strany žalobce se jednalo o jeho první omluvu, která byla řádným způsobem doložena a byla prokazatelně doručena den před konáním ústního jednání. Důležitým aspektem je v tomto ohledu především skutečnost, že k podání omluvy došlo dne 21. 10. 2015, přičemž žalobce se měl přestupkového jednání dopustit dne 19. 9. 2015. Do zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím jednoho roku od jeho spáchání podle ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích v tehdy platném a účinném znění (do 30. 9. 2015) tedy v projednávané věci zbývalo ještě přes deset měsíců. Z toho důvodu krajský soud uzavřel, že žalobce tímto způsobem očividně nechtěl působit obstrukční průtahy řízení, ale usiloval toliko o to, aby se mohl osobně účastnit ústního jednání. Z uvedených důvodů krajský soud zrušil napadené i prvostupňové rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Ke kasační stížnosti žalovaného prvotní rozsudek krajského soudu přezkoumal Nejvyšší správní soud a rozsudkem ze dne 14. 2. 2018, č.j. 1 As 385/2017-36 (dále jen „zrušující rozsudek“) prvotní rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění (bod 31 -33) uvedl, že ani první z obou omluv žalobce nebylo možno považovat za včasnou. Výslovně konstatoval, že pokud existovala důvodná obava, že se nebude moci zúčastnit, měl žalobce „*správní orgán kontaktovat a požádat jej o přesun jednání na termín, ve kterém se bude moci najisto zúčastnit. Předvolání k ústnímu jednání převzal žalobce již dne 5. 10. 2015, tedy více než dva týdny před datem nařízeného jednání. Lze předpokládat, že při žádosti s takovým časovým předstihem by správní orgán neměl problém termín ústního jednání o několik dní posunout, aby se žalobce mohl zúčastnit. Jak si je žalobce jako právní profesionál jistě vědom, pro správní orgán je menším zásahem do řízení v předstihu změnit termín jednání (i pro pouze potenciální možnost, že se účastník řízení nebude moci zúčastnit), než se den před jednáním dozvědět, že se účastník najisto nemůže dostavit. Jestliže se*

tedy mohl žalobce z jednání omluvit již od 5. 10. 2015, nelze jeho omluvu učiněnou 21. 10., resp. 22. 10. 2015, považovat za učiněnou bezodkladně, a tedy za náležitou.“

VI.2 Další řízení a nové posouzení věci krajským soudem

Krajský soud nařídil ve věci jednání. Před jednáním bylo soudu doručeno vyjádření žalobce, v němž žalobce částečně zopakoval a rozhojnil svou argumentaci k žalobní námitce, že vozidlo neřídil, neboť vozidlo řídil pan Bc. P. K., k čemuž žalobce přiložil prostou kopii jeho čestného prohlášení ze dne 15. 5. 2018, že si vozidlo v inkriminované době půjčil od žalobce a řídil ho. Dále žalobce zpochybnil správnost informací obsažených v oznámení o přestupku ze dne 15. 9. 2015, konkrétně čas zastavení vozidla a místo, kde se tak stalo. Dále zpochybnil, že by policejní vozidlo Škoda Superb dokázalo zrychlit natolik rychle, aby bylo schopno zastavit vozidlo žalobce o 4 km dále (134 km ve směru na Brno), a to za předpokladu, že by se vozidlo žalobce pohybovalo změřenou rychlostí 211 km/h. K tomuto tvrzení předložil žalobce listinnou verzi článku z Novinky.cz „Který vrchol je ve Škodě Superb lepší? Šestiválec proti dvoulitru s výkonem 280 koní“. Rozporné údaje obsažené v oznámení o přestupku vylučují, že by mohlo dojít k jednání naplňujícímu přestupek tak, jak je v oznámení popsáno, a také zpochybňují policisty uváděnou skutečnost, že hlídka měla měřené vozidlo neustále na dohled. Z uvedených skutečností žalobce dovozuje nepřezkoumatelnost obou správních rozhodnutí. Dále žalobce samostatně zpochybnil, že rychloměr AD9C byl v době měření kalibrován, neboť doložený ověřovací list neobsahuje ani registrační značku policejního vozidla, ani jeho VIN. Nebylo tedy prokázáno, že měření bylo provedeno rychloměrem, k němuž se vztahuje ověřovací list č. 243/12. Stejnou vadou je pak stížen i snímek vozidla žalobce v záznamu o přestupku s údajem o rychlosti 211 km/h.

Jednání se konalo dne 21. 5. 2018 za omluvené nepřítomnosti pověřeného zástupce žalovaného a v omluvené nepřítomnosti zástupkyně žalobce. Krajský soud konstatoval obsah soudního a správního spisu. Následně se zabýval listinami, které předložil žalobce jako přílohu svého vyjádření ze dne 15. 5. 2018, tedy čestným prohlášením pana Bc. P. K. ze dne 15. 5. 2018 a článkem ze serveru Novinky.cz „Který vrchol je ve Škodě Superb lepší? Šestiválec proti dvoulitru s výkonem 280 koní“. Krajský soud provedl důkaz čestným prohlášením Bc. P. K., naproti tomu zamítl návrh na provedení důkazu článkem ze serveru Novinky.cz s tím, že pro věc jsou informace v něm obsažené zcela bezvýznamné a neposkytují ani nepřímý důkaz o tom, jakým způsobem v předmětné věci proběhlo měření vozidla žalobce a jeho následné zastavení policejní hlídkou. Jelikož žalobce trval na svém důkazním návrhu provedením výsledku svědka Bc. P. K., krajský soud bez přerušení jednání tento důkazní návrh zamítl. Poté krajský soud ukončil dokazování a po slyšení konečných návrhů ve věci přistoupil k vyhlášení rozsudku.

Žaloba není důvodná.

V první řadě se krajský soud bude zabývat hodnocením procesních námitek, které žalobce proti oběma správním rozhodnutím vznesl. Žalobce v této souvislosti uvedl, že jeho omluva byla v souladu se zákonem náležitá, neboť jako důvod uváděl plánovanou několikadenní pracovní cestu v zahraničí, a to v době trvání od 20. 10. 2015 do 25. 10. 2015, což bylo doloženo elektronickou letenkou. K doručení dané omluvy zaslané faxem došlo na straně prvostupňového správního orgánu dne 21. 10. 2015, tedy den před

konáním ústního jednání. Stran uvedené skupiny námitek, které krajský soud v prvotním rozsudku vyhodnotil vzhledem ke specifickým okolnostem případu jako důvodné, je třeba v plném rozsahu reflektovat opačný názor Nejvyššího správního soudu obsažený ve zrušujícím rozsudku. Nejvyšší správní soud vyhodnotil omluvu žalobce přes pochybení prvostupňového orgánu při přijetí jeho faxové zprávy jako opožděnou, resp. nenáležitou, neboť žalobce se mohl z jednání omluvit již od 5. 10. 2015, nelze jeho omluvu učiněnou 21. 10. 2015, resp. 22. 10. 2015. K tomu krajský soud pouze dodává, že je názorem Nejvyššího správního soudu striktně vázán, a proto na tyto závěry odkazuje. Veškeré námitky žalobce mířící k nesprávnému hodnocení jeho omluvy z nařízeného ústního jednání v prvostupňovém řízení o přestupku jsou tedy nedůvodné.

Závěry Nejvyššího správního soudu obsažené ve zrušujícím rozsudku vylučují, aby bylo možno považovat za důvodnou námitku žalobce, že v rámci předvolání k ústnímu jednání nebyl poučen o tom, že jeho omluva musí být nejen náležitá, jak stanoví explicitně příslušná právní úprava, ale také bezodkladná, jakmile se dozví o překážce, která mu brání v účasti na ústním jednání. Krajský soud k tomu podrobněji pouze konstatuje, že předvolání ze dne 23. 9. 2015 (doručeno žalobci dne 5. 10. 2015) obsahovalo poučení o tom, že pokud se žalobce nemůže dostavit v určený termín, je jeho povinností se bezodkladně s uvedením důvodů omluvit a důvody omluvy doložit. K tomu lze opětovně připomenout, že žalobce je právním profesionálem, kterému musely být na základě tohoto poučení náležitosti včasné a řádné omluvy z jednání zcela zřejmé. Tato námitka tedy rovněž není důvodná.

Ohledně druhé skupiny žalobních námitek, které se týkají nesprávného zjištění skutkového stavu věci, krajský soud uvádí následující. V žalobě byla obsažena pouze námitka, že žalobce nebyl řidičem měřeného vozidla. K tomu doplnil, že je pouze jednatelem společnosti, která je vlastníkem vozidla, ale jeho řidičem byla v době spáchání přestupku jiná osoba, která byla policisty na místě rovněž legitimována. Teprve před jednáním soudu vyjádřením ze dne 15. 5. 2018 žalobce konkretizoval osobu řidiče vozidla s tím, že jím měl být pan Bc. P. K., jehož čestné prohlášení nejprve v prosté kopii a při jednání v originále s ověřeným podpisem předložil. Krajský soud připustil tuto listinu jako důkaz a hodnotil její význam jednotlivě i v kontextu skutečností zjištěných ze správního spisu. V první řadě soud konstatuje, že vychází z toho, že předloženou listinu podepsal skutečně pan Bc. P. K., který se v době přestupkového jednání podle údajů uvedených v úředním záznamu o přestupku nacházel v zastaveném vozidle. Z obsahu tohoto čestného prohlášení lze však dovodit pouze tolik, že dne 15. 9. 2015 v blíže neurčeném čase („odpoledních hodinách“) na D1 řídil vozidlo tov. zn., které mu půjčil žalobce. Vozidlo zde není nijak blíže identifikováno (registrační značkou, VIN atd.), přičemž ani doba, kdy měl pan K. vozidlo řídit, není upřesněna. Čestné prohlášení tedy není z hlediska skutečností v něm tvrzených způsobilé vyvrátit skutkový stav vyplývající ze správního spisu, že vozidlo v okamžiku jeho změření a zastavení řídil žalobce. Z hlediska věrohodnosti a přesvědčivosti ve vztahu k podkladům obsaženým ve správním spisu je třeba zdůraznit, že v úředním záznamu a oznámení o přestupku vystupuje žalobce jako řidič vozidla, který byl takto i lustrován jako řidič vozidla Naproti tomu, pan Bc. P. K., nar. je uveden jako spolujezdec. Jakkoliv žalobce projevil podle těchto listin nesouhlas s obviněním z přestupku, nikde ve správním spisu (ani v odvolání) není obsaženo z jeho strany tvrzení, že předmětné vozidlo v inkriminované době neřídil. Za

této situace se krajskému soudu jeví předložená listina obsahující prohlášení spolujezdce ze dne 15. 5. 2018 jako účelové tvrzení, které se nezakládá na pravdivém stavu věci, jak byl zjištěn policisty při silniční kontrole.

Pokud se týká dalších námitek proti správnosti zjištění skutkového stavu správními orgány (čas zastavení vozidla, kalibrace rychloměru AD9C), krajský soud nepřehlédl, že tyto námitky byly vznesených poprvé až ve vyjádření žalobce ze dne 15. 5. 2018. Podle ustanovení § 71 odst. 2 s.ř.s. platí, že rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby. Krajský soud má za to, že tyto konkrétní skutkové námitky jdou již nad rámec včas uplatněných žalobních bodů, což nelze zhojit ani z toho důvodu, že ve věci probíhá další řízení po zrušení prvotního rozsudku Nejvyšším správním soudem. Proto ve vztahu k těmto tvrzením již krajský soud neprováděl navrhovaný důkaz. Toliko obiter dictum krajský soud k těmto námitkám uvádí, že tvrzení žalobce zpochybňující údaje v oznámení o přestupku a záznamu o přestupku jsou založena na spekulativní logice, že vozidlo žalobce se po celou dobu svého sledování vozidlem policejní hlídky až k místu zastavení vozidla pohybovalo rychlostí alespoň 204 km/h, což není nikde ve správním spisu doloženo a nelze to rozhodně bez dalšího presumovat. Z tvrzení obsaženém v „předtištěném“ textu oznámení o přestupku pouze lze dovodit, že po dobu pronásledování vozidla až do jeho zastavení měla hlídka vozidlo na dohled, z čehož však nelze dovodit ani rychlost vozidla policejní hlídky, ani rychlost vozidla žalobce, která vůbec nemusela být shodná s rychlostí, kterou jeho vozidlo mělo v okamžiku měření. Tudíž celá žalobcova úvaha o délce časové prodlevy mezi změřením vozidla na 130 km D1 ve směru na Brno až do okamžiku jeho zastavení na 134 km D1 směr Brno v k. ú. obce Měřín je spekulativní a není s to vyvrátit obraz skutkového děje vyplývající ze správního spisu. K námitkám týkajícím se neprůkaznosti kalibrace užitého rychloměru AD9C lze s jistotou říci, že jsou zcela nedůvodné, neboť z porovnání výr. čísel měřidla, jímž byla pořízena fotografie obsažená v záznamu o přestupku (05/0152), a z výr. čísla měřidla uvedeného v ověřovacím listu rychloměru AD9C s platností do 18. 11. 2015 (05/0152) je zřejmé, že tato čísla se shodují a že tedy výstup z měřicího zařízení obsažený ve správním spisu byl pořízen kalibrovaným rychloměrem AD9C, k němuž byl doložen ověřovací list.

VII. Závěr a náklady řízení

Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy shledal krajský soud, že žaloba jako celek není důvodná, a proto ji zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve smyslu ustanovení § 110 odst. 3 s.ř.s. rozhodl krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. V dané věci v konečném důsledku neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. května 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.